

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 26. července – Sv. Anny

Drazí věřící,

kořenem všeho zla je pýcha. V pýše se tvor bouří proti svému Stvořiteli, proti Božímu zákonu, jak přirozenému, tak zjevenému. A pýcha moderního člověka jde tak daleko, že se bouří i proti zákonům přírodním, vepsaným Bohem do přirozenosti jak živé, tak neživé přírody. Člověk si myslí, že může vše bez jakýchkoliv zábran měnit a ovládnout. Ale v tom se hluboce mýlí. Veškeré zákony vesmíru slouží Božímu oslavení a Bůh, který vše ve své prozřetelnosti řídí, zůstává Pánem svého stvoření. A tak vše dobré, jež bylo stvořeno, pro člověka přestane být zdrojem přirozeného dobra, ale obrací se k trestu. V trestu kajícíně přijatém pak člověk může najít odpuštění, ale zatvrdí-li se ve své pýše, čeká ho nekonečně větší trest – trest věčného zavržení.

Pýcha rozkládá a rozvrací mimořádným způsobem i Církev Kristovu, kdy se mnohdy i velmi subtilně a plíživě vkrádá do jejího nitra. Vždy se pozná podle toho, že odmítá něco z neměnné naukové tradice Církve, že se snaží za každou cenu vše dělat nově, a tedy údajně lépe. Zohlednit nové poznatky a uvádět je do souladu s teologií je velmi důležité, ale musí se jednat o skutečné poznatky, a ne o ideologické projevy proticírkevní propagandy pod záminkou vědy. Proto má velký význam vzdělanost, v současnosti je to právě genetika, jaderná fyzika a astronomie, které vyvracejí mýty evolucionismu a jiné rozporuplné teorie. V Církvi dnes však často vidíme tendence na jedné straně přijímat nekriticky nové teorie přírodních věd a měnit dle nich neměnnou nauku Církve a na druhé straně tendenci ulpívat na protestantsko-kreacionistických představách, které víru zesměšňují, berou jí veškerou vážnost a tím ji prezentují jako ideologickou klec pro magory.

Pýcha tohoto světa ve vzpouře proti Bohu je vcelku zřetelná, a proto je pro člověka opravdu zbožného méně nebezpečná, a to přesto, že s jejími projevy často musí bojovat ve svém okolí. Mnohem nebezpečnější jsou subtilní projevy pýchy pod rouškou zbožnosti, kdy se člověk začne považovat za věrnějšího, osvícenějšího a svatějšího, než jsou ostatní. V tomto případě nejde o věrnost neměnné tradici, ale o věrnost svému sebezbožštění. To vede k podvracení legitimní autority, utváření jakýchsi domněle lepších kruhů věřících, pro něž je příslušný kněz nedostatečně osvícený, posvěcený a dokonalý, což se demonstruje na jeho byt

i skutečných chybách a slabostech, které má každý člověk. (Zde nehovořím o odmítnutí poslušnosti autority, která odvádí od plnosti katolické víry a je nebezpečím pro integritu víry, tam je do té míry, do které trvá toto nebezpečí, odmítnutí dokonce povinností.) Taková nezřízená a nepravá horlivost se stala často příčinou svárů a konfliktů i v rámci tradice po celém světě. To je pak velkým pohoršením a poškozuje svědectví o neporušené katolické víře. Proto je velmi důležité před tímto nebezpečím, které ohrožuje právě ty, kteří berou svoji víru vážně a chtějí dle ní věrně žít, varovat. Neznamená to samozřejmě, že člověk přestane přemýšlet a užívat svůj „rozum, který nám dal Syn Boží, abychom poznali pravého Boha“, jak píše sv. Jan ve svém prvním listě, ale že v souladu s tímto rozumem se podřídí církevní autoritě, která uchovává pravou nauku a věrnost Církvi. Stav nouze nikoho neopravňuje, aby si dělal, co chce, ale aby se podřídil autoritě, která věrně zachovává nauku a praxi katolické Církve. Tak vznikají společenství věřících, která jsou skrze kněžskou hierarchii Kněžského bratrstva, spřátelených řádů a kněží spojená s Církví, jejíž podstata je hierarchická – kněžská autorita je otcovská a toto duchovní otcovství je určeno k vedení duchovních rodin. Obdobně se šířily křesťanské obce, uznávající primát papeže, v jednotě katolické Církve v prvotní Církvi v pohanském světě a to je to, co jsme oprávněni a povinni ve stavu nouze Církve, vnitřně rozkládané falešnými naukami koncilu, činit. Nic více a nic méně.

Musíme se varovat třech následujících postojů: Odmítnout současnou hierarchii jako celek by znamenalo odloučit se od katolické Církve, neboť tato je pořád nositelem církevních úřadů. Vzdát se kněžské autority ve společenství věřících při našich priorátech a kaplích s tím, že by kněz pouze obsluhoval toho, kdo se na něj obrátí, aniž by nad ním měl jakoukoliv kněžskou pravomoc, by vedlo k čistému individualismu a faktickému popření hierarchicity Církve. Pokud by věřící účinně přijali svrchovanost svých liberalismem rozvrácených farností, tak by se tím oddělovali od víry katolické Církve a byli by směřováni k církvi koncilu, která se do té míry, do které je církví koncilu, odděluje od katolické Církve. Bohu díky jsme díky našemu zakladateli zůstali v plné jednotě katolické Církve a tuto plnou jednotu nesmíme ztrácet přijímáním církve koncilu.

To jsou principy, na kterých stojí naše působení a které přijímáme. Pokud někdo s námi nesouhlasí, ať odejde, jak řekl náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre. Uzavřeme ho do svých modliteb, ale nemůžeme s ním spolupracovat, protože to není naše cesta. My věříme, že jdeme po správné cestě, po které jde Církev už dva tisíce let, pokud někdo věří, že správná cesta je jiná a je si ve svém svědomí jist, ať jí jde. Ale jak píše sv. Pavel, „co není z přesvědčení, je hřích“. Pokud se někdo nechce podříditi žádné církevní autoritě a pod záminkou tradice si hledá cestu, jak si dělat, co chce, pěstuje jakýsi tradianarchismus, tak je to typický projev pýchy moderního člověka.

Pokud dnes vidíme, že neustále více věřících věrně přijímá duchovní vedení kněžské tradice, a to v době, kdy to znamená vystavovat se mnohdy i nepřátelství a posměchu, kdy pro mladé lidi to znamená odhodlání k boji o víru tváří v tvář svodům tohoto světa, tak je to velké svědectví pro Krista a jeho Církev, svědectví o milosti, která působí proti duchu tohoto světa, proti duchu pýchy a vzpoury. Je velmi útěšné vidět, jak ti, z kterých jistě s Boží milostí vzejdou nová duchovní povolání a mladé křesťanské rodiny, berou přes všechnu bujarou nezkratnost mládí víru vážně a ve věcech podstatných přijímají sladké jho Krista, zastoupeného jeho kněžími.

V této hrdosti na našeho Pána Ježíše Krista a na Jeho službu přemáhají pýchu moderní společnosti a koncilního pomatení a v ní je naděje pro budoucnost Církve a naší drahé vlasti.

Prosme o těchto krásných velkých svátcích a slavnostech letošního podzimu, o svátku našeho patrona sv. Pia X., při Svatováclavském pochodu a Růžencové slavnosti, o Boží ochranu a hojné požehnání.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

**Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX
při novokněžské mši svaté
P. Bartosze Tokarského FSSPX
dne 28. července 2019 v Brně**

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,
s radostí u nás vítáme vždy naše novokněze, kteří se s námi přijedou podělit o svoji radost z přijatého kněžského svěcení a udělit nám své novokněžské požehnání. A takto se radujeme z každého novokněze, jehož Bůh ke kněžství povolal, který nám byl Boží milostí dán. Tato radost je autentickým projevem katolické víry a projevem vděčnosti vůči Bohu.

Nejprve je projevem naší víry. Jako katoličtí křesťané věříme v sílu Kristova kněžství, které ve své síle a moci Kristus ustanovil. Ježíš Kristus přinesl jedinou dokonalou oběť, která je dostatečným projevem chvály Boží, projevem dokonalého klanění a dostatečná pro obmytí našich vin. Síla této oběti plyne z toho, kdo se obětuje. Je to náš Pán Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, který obětuje utrpení a smrt svého lidství, v božské Osobě spojeného se svým Božstvím. Ježíš Kristus je tedy dokonalou obětí. Ježíš Kristus je také dokonalým obětníkem, dokonalým knězem své oběti, neboť On se vzdává svým mučitelům a božskou silou určuje okamžik své smrti. Nikoliv jeho vrazi, římsí vojáci, židovští velekněží, ale On sám božskou mocí určuje, kdy na kříži zemře. Ježíš Kristus předal pak svoji oběť a svoje kněžství Církvi. A kněz v moci Kristově, v osobě Kristově přináší ve mši svaté kalvářskou oběť jako druhý Kristus, tuto oběť zpřítomňuje nekrvavým způsobem v dvojím proměňování. Bossuet píše, že slovem jako mečem kněz odděluje Tělo a Krev mystickým způsobem. A v tomto smyslu je znovu přinášena oběť, oběť Kristova, jako oběť Církve. A tuto oběť Církve kněz prezentuje nebeskému Otci, Nejsvětější Trojici jako oběť dokonalého klanění, oběť smírnou a prosebnou. Ježíš Kristus přesto, že je zpřítomněn v oběti, zůstává Kristem oslaveným. Na oltáře sestupuje Ježíš Kristus, který je již trvale v nebeské slávě. Je to živý Kristus; a jiný

Kristus než oslavený už nyní v nebesích nedlí, ale sestupuje, aby se prezentoval v té novozákonní oběti, jako obětovaný ke slávě Boží, ke chvále Boží, za Církev a pro pokání za naše hříchy. A toto je největší poklad, který zde na zemi máme; drahocennější než veškeré statky tohoto světa. A ten byl svěřen Církvi v katolickém kněžství. A tento poklad se nám snaží ďábel skrze své služebníky vzít, nebo alespoň zatemnit světlo víry, které otvírá naše duše pro toto tajemství. Útok téměř všech bludařů v dějinách Církve byl zpravidla veden proti katolickému kněžství, proti svátostnému kněžství, proti mešní oběti. Uhasnou-li naše oltáře, stanou-li se stoly hostiny, pouhou připomínkou, potlačí-li se nauka o oběti, ustane-li svěcení svátostných kněží, pak se otevrou brány pekla a pohltí nesmrtelné duše. To je boj Církve. To je i náš boj, aby naše oltáře nikdy neuhaslly, aby katoličtí kněží obětovali za naše národy, za všechny národy, za všechny lidi. A proto ta nesmírná radost z každého nového kněze, který věrně slouží katolické Církvi a nepadá do tenat koncilní církve, která je tím rakovinným nádorem, jenž ničí a rozkládá zevnitř Církev Kristovu. Jsme vděční Bohu za každého našeho kněze, za každého novokněze, za všechny kněze tradice, kteří v plné jednotě s katolickou Církví působí a neoddělují se od ní liberalismem, ekumenismem a relativismem koncilní církve, jak to do značné míry činí mnoho diecézních i řeholních kněží. (Ale i mezi nimi najdeme, Bohu díky, ještě kněze věrné, kněze v plnosti katolické.) Toto je naše vyznání věrnosti, na které jsme právem hrdí a na které musíme být hrdí a které v nás musí vzbuzovat radost z katolického kněžství.

A za druhé toto vyznání a věrnost je i projevem vděčnosti vůči Bohu. Náš nebeský Otec nám dal ve svém Synu to největší a nejvznešenější, co měl – svého Syna samého. V Něm nám dal život a věčnou spásu. Jakými bychom byli dítkami Božími, kdybychom si mše svaté, mešní oběti a katolického kněžství nevážili? Kdybychom si nevážili tohoto nesmírného a velikého daru našeho nebeského Otce? Kdybychom tyto největší dary a milosti nade vše nemilovali? Pokud vyznávání víry a projevy lásky k Bohu nevedou k velké úctě ke mši svaté, ke katolickému kněžství, tak nejsou pravé. To jsou pak prázdné žvásty. To nejsou pravé projevy lásky, ale povrchní sentimentalita. Pravá zbožnost vede ke mši svaté, k lásce ke kněžství, k úctě ke kněžské, Církvi, kterou katolická Církev je. Žel Bohu, často vidíme plody koncilního kněžství, kdy svedení kněží a věřících, byť

mají dobrou vůli, jsou ovce bez pastýře, pastýři bez pastvin, fíkovníkem bez plodů a Adamem bez fíkového listu, který nemá čím zakrýt svoji nestoudnou nahotu hříchu a který nenalézá Kristem vykoupený oděv posvěcující milosti. Buďme tedy vděční a radujme se, že nám Bůh skrze našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra uchoval pravé katolické kněžství, kněze vzdělávané v plnosti katolické nauky a tím i obětníky za svěřený lid a pastýře a učitele svého stáde. Buďme vděční, že jsme díky našemu zakladateli zůstali v plné jednotě katolické Církve a neoddelujeme se od ní svedení koncilní církví.

Vyprošujeme našemu drahému novoknězi, všem našim novokněžím i všem kněžím, abychom zůstali věrnými tomu, co jsme přijali, aby nás naše Matka, Panna Maria, vždy chránila a posilovala a prosme našeho Pána Ježíše Krista, prosme Pannu Marii za hojná kněžská povolání. Prosme také za mladé muže, aby měli odvahu slyšet Boží volání a oddali se službě našich oltářů, tomuto nejvyššímu poslání, aby katolická tradice měla dostatek kněží, kteří nejen převezmou po nás to, co jsme začali, ale i rozšíří toto dílo Boží po celé naší vlasti a do všech končin země. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Kázání P. Filipa Marady FSSPX o svátosti pokání

Milování v Kristu, srdcem každého, toho jména hodného, chrámu je oltář, kde se slaví mešní oběť. Je to to nejlépe viditelné a osvětlené místo, nádherně vyzdobené uměleckými díly, jejichž účelem je alespoň naznačit skutečnou vznešenost posvátné oběti. Jako srdce dopravuje do různých částí těla krev, tak i z oltáře proudí milosti a vyživují jednotlivé členy mystického Těla Kristova, členy svaté Církve katolické. Oltář tak stojí v centru dění celého náboženství, z něj čerpá Církev veškerou svou slávu. Kde se Církev usadí, tam jej ihned začíná stavět. Ale oltář není jediné vybavení interiéru chrámu.

Většinou někde na boku vzadu, v nějakém koutu kde vládne přítmí, schována před dotěrnými zraky, se krčí zpovědnice. Zatímco od oltáře, kterému byla přidělena svátost Eucharistie, se zpívá chvalozpěv na Boží majestát, zpovědnice, které byla přidělena svátost pokání, je zahalena věčným mlčením. A přesto, že je zpovědnice oproti oltáři méně nápadná a skromnější, přesto k oltáři neodmyslitelně patří, nelze ji od něj oddělit. Můžeme jít dokonce ještě dál, můžeme říci, že oltář je do jisté míry podmíněn zpovědnicí. Neboť oltář nechává sice proudit milost k jednotlivým členům mystického Těla Kristova, ale podmínkou je, že tito jsou živí, tedy, že jejich duše žije nadpřirozeným životem v milosti posvěcující. U mrtvé duše, tedy u té, která je poskvrněna smrtelným hříchem, vylučuje vina těžkého hříchu nadpřirozenou milost. Smrtelný hřích a milost posvěcující se navzájem nesnesou a potírají. Avšak zatímco smrtelný hřích může spáchat kdokoliv, udělení milosti, která jej smaže, je schopen pouze Bůh. A Bůh nám tuto milost uděluje tím, že nám odpouští.

Ne všem se dostalo této přízně. U andělů, kteří jsou čistí duchové, odpuštění nenalzáme. Ve světě andělů neznají odpuštění. Andělé mají totiž mnohem dokonalejší podstatu než lidé. Jejich rozum a vůle je na vyšší úrovni, není nic, co by je mohlo nějak ovlivňovat, omlouvat, nepodléhají únavě, vášním, nemají těla, která by podléhala fyzikálním zákonům. Jejich rozhodnutí je konečné a nevratné. A tak byl i jejich hřích nezvratný a konečný. V plné míře poznávali jeho špatnost, a přesto jej učinili. Bůh odpověděl na jejich hřích, na jejich vzpuru proti němu, svému Stvořiteli a Dobrodinci, okamžitým trestem bez pardonu. Trestem věčného zavržení v pekelných mukách.

Avšak u nás lidí, mnohem slabších, křehčích a nedokonalejších tvorů, se smilovává a nabízí nám své odpuštění. Ačkoliv jsme se stali těžkým hříchem hodni pekla. Nabízí nám ne ledajaké, ale úplné, totální odpuštění viny. Ne jako v oné historce o jedné ženě, která vůči svému manželu prohlásila: Sice ti to odpouštím, ale nikdy ti to nezapomenu. Úplné odpuštění toho, co bylo, byť by to bylo sebeodpornější a sebevětší zlo. Dobrotivý Bůh není povinen, aby nám odpouštěl, aby nevzpomínal nadále naše hříchy, kterými urážíme jeho božský majestát. Je to jeho čiré milosrdenství. Předpokladem proto je ale opravdová lítost, odklonění se od hříchu a přiklonění se zpět k Bohu, bolest duše nad spáchaným zlem.

Tato bolest není fyzická, ani to neznamena, že bychom museli pokaždé prolévat potoky slz. Tato bolest však odsuzuje spáchaný přečin a odvrací se od něj s pevným předsevzetím, že už ho nikdy více neudělá. I když snad víme, že v budoucnu na základě naší slabosti a návyku bude velmi těžké vyvarovat se opětého pádu. Ale to nevadí. Důležitá je vůle teď a tady. V tomto předsevzetí je však také uzavřena vůle mít blízkou příležitost k tomuto hříchu (např. pro alkoholika mít hospodu).

Když penitent, tedy ten, kdo jde ke svatě zpovědi, důkladně prozkoumal své svědomí, vzbudil lítost nad svými hříchy, přistupuje ke knězi a vyznává je. U těžkých hříchů je nutno vyznat počet a přesný druh hříchu. Kdo by zamlčel těžký hřích, dopouští se svatokrádeže a zpověď se stává neplatnou. Kdo by zapomněl na těžký hřích, zpověď zůstává platnou a v pořádku, ale při příští svatě zpovědi musí hřích vyznat. Posledním krokem ze strany penitenta je vykonání pokání uloženého zpovědníkem. Zpytování svědomí, lítost, předsevzetí, vyznání a pokání jsou tedy nepostradatelné části svatě zpovědi. Kdo by například při zpovědi neměl úmysl vykonat pokání, nezpovídá se platně a dopouští se svatokrádeže.

Tolik požaduje Bůh, aby dal průchod svému milosrdenství. Protože jsme však hmotná stvoření, chtěl, aby bylo viditelně odpuštěno. Proto předává Ježíš Kristus svou moc odpouštět hříchy na zemi lidem samým, svým kněžím. Tito mají skrze svůj kněžský charakter na věky podíl na jeho velekněžství a skrze jurisdikci moc nad jim svěřenými dušemi. Tato jurisdikce jim dává právo nahlédnout do hlubin duše a skrze svátostné rozhřešení odstranit její viny, stejně jako chirurg odstraňuje při operaci nádor. Protože však mají pravomoc konat tak vznešená tajemství, požaduje od nich Kristus svátost života, mnohem větší než u laiků. A konečně, Kristu také budou skládat účty při svém posmrtném soudu nad tím, jak se o svěřené duše starali, jaký měli podíl na jejich posvěcení, či na jejich zavržení.

Tak se postaral Pán Ježíš o to, aby mohly údy jeho mystického Těla přistupovat s duší zářivě bílou a čistou jako sníh k jeho oběti a k němu samému v Nejsvětější Svátosti oltářní. Tuto nádheru duše, respektive její ošklivost skrze hřích velmi intenzivně vnímal svatý farář arský, Jan Maria Vianney. Jednou potkal jistého lovce s loveckým psem. Svátý farář, nadán milostí prohlédnutí duší, neváhal ani chvíli a říká lovcovi:

„Milý pane, bylo by velmi záhodno, aby Vaše duše byla stejně pěkná jako Váš pes.“

Svatý farář při této události mluvil zajisté především o hříších těžkých, ale nesmíme zapomínat, že duše je poskvřívána i hříchy lehkými. Neboť ne pouze těžké hříchy, ale i lehké jsou urážkou Boží, a proto materií pro zpověď.

Při zpovědi se také rozmnožuje milost posvěcující a v neposlední řadě zpověď též pomáhá odhalit různé chyby, omyly, nedokonalosti a napravit nedostatky. Neboť Pán Ježíš nepřišel na svět jen proto, aby měli duše život, ale aby jej měli v plnosti, to znamená, aby dosáhli vysokého stupně svátosti. On nechce, abychom se pouze drželi nad vodou, tedy abychom se pouze vyhýbali smrtelnému hříchu a tím i stavu zavržení. Ne, on chce mnohem víc. On chce, abychom se pozdvihli a přiblížili k němu, abychom bojovali proti každému lehkému hříchu a každé zlé náklonnosti, byť sebemenší. Nemají z nás být duchovní slepice, které nejsou s to se povznést. Z nás mají být orli...

Drazí věřící, z toho všeho je vidět, jak důležité místo má zpověď v našem životě a jak blahodárné účinky z ní plynou. Proto je také velmi záhodno k ní pravidelně, alespoň jednou za měsíc, přistupovat. V nedělním misálku také lze najít vynikající zpovědní zrcadlo, zohledňující problémy a specifika naší doby, o kterých se lidem dříve ani nezdálo.

Stejně jako ostatní svátosti je bohužel i tato svátost těžce zasažena modernismem. Existují celé oblasti, především na Západě, kde se už prakticky přestalo zpovídat, což je tragédie vedoucí k totálnímu rozkladu posledních zbytků křesťanství.

Važme si tedy našich zpovědníků, nedejme se od nich odradit a utíkejme se často pod jejich plášť věčného mlčení, kterým zahalují hříšníka v okamžiku očišťování, aby jej propustily jako znovuzrozeného syna Božího, dědice království nebeského.

Boj sv. Pia X. za sociální království Kristovo

(přeloženo z knihy H. Dal-Gal: *Der heilige Papst Pius X.*, str. 363–370)

Když Pius X. nastoupil na papežský trůn, byl postaven ještě před další otázkou, která byla neméně obtížná.¹ Již před mnoha lety, zvláště však od té doby, kdy Lev XIII. vydal encykliku *Rerum novarum* (15. května 1891), vyvstaly v katolických kruzích živé diskuse o sociálním hnutí a křesťanské demokracii. *Rerum novarum* dala k sociálním snahám katolíků bezpochyby silný popud; ale toto hnutí bylo již podstatně starší a dosahovalo velmi dobrých výsledků.²

Bylo však ohroženo průnikem myšlenek, které nebyly v souladu s katolickým učením, přestože se tvrdilo, že jim dodává oprávnění sama encyklika *Rerum novarum*.³

Lev XIII. upozornil encyklikou *Graves in communi* z 18. ledna 1901 stoupence jistých sociálních snah mezi katolíky na to, že jejich výklad encykliky *Rerum novarum* je zcela nesprávný.

Modernismus vyvozoval ze svého principu oddělení víry a vědy i oddělení státu od Církve, křesťanského a občanského svědomí. Proto požadoval pro společenský a politický život naprostou absenci vyznání.

Tyto myšlenky nezůstávaly bez vlivu na jisté katolické kruhy, které se nazývaly zprvu sociálními katolíky, později křesťanskými demokraty. Podle přání Lva XIII. měla být křesťanská demokracie – jak se nazývala katolická sociální akce – sdružením, které usilovalo výlučně o morální a materiální pozvednutí méně majetných tříd, ne však politickým hnutím. Bohužel se jeho nařízení nerespektovala, a tak pokračovaly spory mezi katolíky, a to k veliké škodě pro katolickou věc.

¹ Ona první obtížná otázka se týkala zajištění svobody Církve vůči státu ve Francii (pozn. překl.).

² Zde krátce poukážeme na různá sociální hnutí ve Francii, Itálii a Německu.

V oblasti vědy je možno zmínit *Union de Fribourg* (Švýcarsko), jež byla tvořena vynikajícími sociology ze všech evropských zemí, kteří připravovali podklady pro encykliku *Rerum novarum*. Po jejím rozpuštění nastoupila na její místo *Union für soziale Studien* [Unie pro sociální studie].

³ Srov. E. Barbier: *Histoire du Catholicisme Libéral*, sv. III. Paříž 1912, kap. 23–51.

Známe postoj, který zaujal kardinál Sarto uprostřed těchto vzájemně soupeřících proudů. Proto se také brzy po svém povýšení na papežský trůn musel k těmto problémům vyjádřit. Těm, kteří se obávali určitého neschválení křesťanské demokracie, ukázal Pius X. jednoznačně, že nebude měnit směr nastoupený svým předchůdcem. Přesto však vyžadoval, aby křesťanští demokraté trvali na zásadách a programu, který byl vyjádřen v *Rerum novarum*. Především měla být plně uznána autorita papeže a biskupů. Bohužel se jedna skupina křesťanských demokratů pokusila vymanit z vedení hierarchií. V zájmu návratu i těchto kruhů na správnou cestu vydal Pius X. dne 18. prosince 1903 svoje proslulé *motu proprio* o křesťanské sociální akci, v němž napomíná k „veřejnému vyznávání víry skrze svatost života, neposkvrněnost mravů a co nejsvědomitější zachovávání Božích a církevních přikázání“, v upřímném podřízení se hierarchii.⁴

Papežovo napomenutí směřovalo ke křesťanským demokratům neboli „sociálním katolíkům“ – jak sami sebe rádi nazývali – všech zemí a všech národů. Neboť nejen v Itálii, ale i ve Francii a jiných zemích existovala tendence vymanit sociální hnutí zpod církevního vedení.⁵

Za jistý komentář k tomuto *motu proprio* z 18. prosince 1903 lze považovat dopis adresovaný italským biskupům *Il fermo proposito* z 11. června 1905⁶. V něm byl klérus vyzván ke spolupráci na hospodářsko-sociálních dílech a sdruženích; při tom však má stát „nad lidským prospěchářstvím, nade všemi konflikty a nade všemi společenskými třídami“⁷.

Abychom mohli pochopit dosah této výzvy, musíme zohlednit to, že mezi lety 1895 a 1910 vzniklo hnutí tak zvaných „sociálních kněží“, na jehož tendence si Pius X. stěžoval v listu *Pieni l'animo*, který dne 28. července 1905 adresoval italskému episkopátu⁸.

⁴ *Pii X Acta*, sv. I., s. 124–125.

⁵ 28. července 1904 napomínal Pius X. prostřednictvím svého kardinála státního sekretáře: „Je lepší, když se nějaké dílo neprovede, než aby se provedlo bez nebo proti vůli biskupů.“

A dne 1. března 1905 napsal boloňskému arcibiskupovi: „Nemůže být žádná skutečná Katolická akce bez přímé závislosti na biskupech.“ – Srov. *Pii X Acta*, sv. II., s. 53.

⁶ *Pii X Acta*, sv. II., s. 112–132.

⁷ *Pii X Acta*, sv. II., s. 129–130.

⁸ *Pii X Acta*, sv. III., s. s. 163–173.

Nesměl se ztrácet čas. Šlo o pravdu, o spásu nesmrtelných duší. Jistě, ve hře bylo i udržení sociálního řádu, protože ten byl narušován propagandou, která mohla prospět jedině socialismu.

Pius X. se nezastavil u teoretických úvah. Jeho praktický smysl a nadpřirozený pohled na věci jej nutily k rozhodnému konání. Jako rozpustil v Itálii sdružení, která jednala v rozporu s církevními směrnicemi, tak se nyní chystal zakročit proti omylům známého hnutí *Sillon* ve Francii.

Toto hnutí vykonalo mnoho dobrého. Vzniklo roku 1893 a za cíl si vytýčilo vytvoření nového společenského pořádku na křesťanskodemokratickém základě, v němž by byla zajištěna práva nižších vrstev lidu a dělníků. Hnutí vzbudilo velké nadšení, zvláště mezi mladou generací; mnoho biskupů je zahrnovalo velkou přízní. K rozvoji *Sillonu* nemálo přispěla strhující výřečnost jeho zakladatele Marca Sangniera. Ten přijel i do Říma a byl přijat Piem X. s ochotou a dobrotou.

Přesto však postupně začaly hnutí ovládat extremistické ideje, které nebyly slučitelné s tradiční katolickou naukou.

Hlavní omyl, který se vloudil do *Sillonu*, spočíval v pokusu zbavit se autority Církve. Stoupenci hnutí sice tvrdili, že se nikdy neodchýlili od směrnic Církve a papežských encyklik, přece však jejich chování dokazovalo opak.

Po důkladném studiu nebezpečných teorií *Sillonu* a několikerém varování jej Pius X. odsoudil apoštolským listem *Notre charge apostolique* z 15. srpna 1910. Marc Sangnier se podřídil.⁹

Laicizované křesťanství, jak o ně usiloval modernismus, je neslučitelné s Kristovým učením. Ani laicismus, ani absence vyznání u sdružení – což byl požadavek „křesťanské demokracie“ – nemohly přinést nápravu dobových neduhů, tu mohlo přinést jen a pouze otevřené a neomezené vyznávání katolické víry. Neboť, jak napomínal Pius X., „není upřímné a čestné se přetvařovat a skrývat katolické vyznání za falešnou vlajku, jako kdyby to bylo nějaké podřadné zboží, které se musí propašovat“¹⁰.

⁹ P. J. Saubat : *Proc. Ord. Rom.*, s. 480–482.

¹⁰ Dopis hraběti Stanislavovi Medolago-Albanimu z Bergama ze dne 22. listopadu 1909; postulační archiv.

Proto je třeba odmítnout neutrální a interkonfesní sdružení; neboť „jsou sice údajně vytvářena na ochranu dělníka, ve skutečnosti ale usilují o něco zcela jiného než o morální a hospodářské blaho jednotlivce a rodin. Pod přímým či nepřímým vlivem politiků nebo stoupenců tajných společností pracují, jak dokazuje dlouhá zkušenost, na odkřesťanštění společnosti“¹¹.

Otázka interkonfesionalismu odborů byla ostře diskutována v letech 1910–1912 v Německu. Němečtí katolíci byli tehdy rozdělení do dvou směrů: na berlínský a kolínský směr. Kolínský či mnichovsko-gladbašský směr zastával pojetí, že němečtí katolíci, kteří žijí jako menšina v protestantské většině, musí spolupracovat s protestanty na společném základě při budování národní kultury. Berlínský směr považoval za správné čistě konfesní dělnická sdružení. Aby se s touto polemikou, která se vedla zcela na veřejnosti, skoncovalo, vyslovil Svátý stolec přání, aby zastánci obou směrů přenechali Svatému stolci vyřešení této otázky po dohodě s biskupy.

Dne 24. září 1912 vyšla encyklika *Singulari quadam*, jejíž vývody měly význam nejen pro sporné otázky německých katolíků, ale encyklika vůbec vyjadřovala zásadní postoj ke „Katolické sociální akci“.¹² Interkonfesionalismus byl odsouzen, protože v sobě skrývá vážná nebezpečí pro katolickou víru. Stejně rozhodně se encyklika postavila proti sociálnímu a politickému liberalismu, jenž požadoval, aby se katolíci v politickém životě osvobodili od závislosti na církevní autoritě. Dále se encyklika zabývá otázkou katolických odborů a interkonfesních odborů. Pius X. výslovně prohlašuje, že za normální je nutno považovat katolické odbory. Je nutno bezpodmínečně upřednostňovat odbory vytvořené podle zásad a nauky Církve. Přesto je ale naprosto dovolena spolupráce mezi katolickými a nekatolickými organizacemi k obhajobě hospodářských zájmů. Taková spolupráce neznamená žádné směšování odborů; postačuje dohoda ohledně určitých bodů, která vedla v Německu k vytváření tak zvaných kartelů.

Pro Německo nepožaduje encyklika nějakou zásadní změnu stávajících poměrů, ale respektování jistých hranic. S ohledem na situaci bylo

¹¹ Pius X.: dopis hraběti Stanislavovi Medolago-Albanimu z Bergama ze dne 22. listopadu 1909; postulační archiv.

¹² *Acta Apost. Sedis*, sv. IV. (1912), s. 657–672.

dovoleno, aby katoličtí dělníci zůstali nadále členy interkonfesních odborů. Bylo však zdůrazněno, že toto členství Církve pouze trpí, a sice pod podmínkou, že se podniknou opatření k ochraně víry katolíků.

Jedna z těchto podmínek byla ta, aby katolíci, kteří náležejí k některému interkonfesnímu odborovému svazu, byli současně členy katolických organizací. Z toho vyplývala větší finanční zátěž. Pius X. však přesto doufal, že němečtí katolíci tuto oběť rádi podstoupí.

Encyklika končí apelem na biskupy, aby byli bdělí a starali se o to, aby katolické organizace již nebyly osočovány vlastními lidmi. Neboť tyto katolické organizace jsou ty jediné, které je třeba podporovat a propagovat.

V konsistoriální promluvě z 27. května 1914 se svatý papež opět vrátil k sociální nauce Církve. Řekl:

„Neustále opakujte: Jestliže papež miluje a schvaluje katolické organizace, které podporují hmotné blaho, tak přece jen vždy zdůrazňuje, že v nich musí mít přednost morální a náboženské blaho. A se spravedlivým a chvályhodným úmyslem, aby se zlepšil osud dělníků a sedláků, musí být spojena láska ke spravedlnosti; k dosažení tohoto cíle se musí použít oprávněných prostředků, aby zůstala zachována harmonie a mír mezi různými společenskými třídami.

Říkejte to zřetelně: Smíšená sdružení, spojení s nekatolíky za účelem dosažení materiálních výhod, jsou za určitých podmínek povolena. Ale papež má v oblibě ta sdružení a ty věřící, kteří nechávají stranou každý lidský ohled, zavírají uši před každým vmlouváním či vyhrožováním a těsně semknuti se sdružují kolem praporu, který je sice ostře napadán, ale přesto je tím nejskvělejším a nejslavnějším – kolem praporu svaté Církve.“¹³

¹³ *Acta Apost. Sedis*, sv. VI. (1914), s. 261–262.

Kněžské bratrstvo sv. Pia X. má nyní 658 kněží

(informace z webových stránek německého distriktu FSSPX
ze 4. července 2019)

Po kněžských svěceních Kněžského bratrstva sv. Pia X., která se uskutečnila v červnu 2019 na severní polokouli, přibýlo k FSSPX 13 nových kněží k posílení řad kněžského díla, které bylo před bezmála 50 lety založeno arcibiskupem Marcelem Lefebvrem (1905–1991).

Pět amerických kandidátů bylo na kněze vysvěceno dne 21. června biskupem Bernardem Tissierem de Mallerais v Dillwynu ve Virginii (USA). Poté bylo dne 28. června vysvěceno na kněze šest jáhnů (čtyři francouzští, jeden anglický a jeden italský) biskupem Alfonsem de Galarretou v Ecône (Švýcarsko). Nakonec byli dne 29. června v Zaitzkofenu (Německo) vysvěceni dva noví kněží (Němec a Polák) biskupem Bernardem Fellayem.

Kněžského bratrstvo sv. Pia X. má nyní 658 kněží, včetně tří biskupů, 128 bratří, 74 sester oblátek a přes 180 seminaristů, z nichž jsou téměř 120 členy FSSPX. Celkově má tedy Kněžské bratrstvo bezmála tisíc členů.

V rámci rodiny tradice s Kněžským bratrstvem spolupracují také řeholníci (kněží i laičtí bratři) a řádové sestry (včetně Sester Bratrstva sv. Pia X., které jsou samostatnou kongregací) ze spřátelených řádů a spřátelení kněží.

Návštěva otců kapucínů v České republice

V říjnu zavítají na pozvání brněnského děkana do České republiky otcové kapucíni z Morgonu. Kromě setkání a vizitace terciářů jsou naplánována i následující setkání s věřícími. Na programu bude vždy mše sv. a po ní přednáška a prostor pro dotazy a osobní rozhovory.

Pstruží – 18. 10. – 17.00

Brno – 20. 10. – 10.00

Praha – 27. 10. – 10.00

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ZÁŘÍ – ŘÍJEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

15. 9.	– 17.30	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle	– 10.00	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv.
3. 9.	– 18.00	– Sv. Pia X. – hlavního patrona Bratrstva
6. 9.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 9.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
10. 9.		Mše sv. není
11. 9.	– 18.00	– Mše sv. s lidovým zpěvem (ráno Mše sv. odpadá)
28. 9.	– 10.00	– Sv. Václava – Mše sv. chorální
29. 9.	– 10.00	– Sv. Michaela archanděla – patrona bratří Bratrstva
4. 10.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 10.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 5. do 6. října

15.00 hod. přednáška – 17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti – celonoční adorace – 9.00 růženec - 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání a růžencová oběť – od 14.00 růžencová veselice

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30	– Mše sv. chorální

Svatováclavská slavnost

Praha – 28. září

Mše sv. v Michli – 10.00 hod.

poté pěší pouť na Vyšehrad k památné soše sv. Václava a uctění sv. Václava společnou modlitbou

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Dům sv. Prokopa, dříve U Žáčků č. p. 107

1. a 2. neděle v měsíci	– 17.30	– Mše sv. chorální
3., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30	– Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 17.30	– Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální
5. neděle v měsíci	– 17.30	– Mše sv. chorální
20. 10.	– 17.30	– Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí (kromě října) – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 10. Mše sv. odpadá
Každou středu společný růženec a litanie k sv. Josefu – 17.30

Celodenní adorace

10. září
Mše sv. – 8.00 hod.
Závěrečné svátostné požehnání – 17.00 hod.

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum – malý sál, Jiráskova 7

8. 9. a 13. 10. – 10.00 – Mše sv. chorální

KROMĚŘÍŽ

Kaple sv. Kříže – Hotel Octárna, Tovačovského 318/18

4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

12. 9. a 17. 10. – 17.30 – Mše sv.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárčovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplat'.